

ved denne Grænse, thi jo videre den Grænse strækkes, som Loven tillader, desto større bliver Uretfærdigheden. Hellere vilde jeg for mit Vedkommende gaa fra 3 til 2 eller til 1 Pct., thi saa antager jeg, at der kunde komme et saadant Pres paa, at man kunde faa en retfærdig Skattelov for Kjøbenhavn.

Der er et Punkt, som den ærede sidste Taler fremhævede, og som jeg endnu vil sige et Par Ord om, det er hele den interkommunale Bestatning. Der er vist ingen Medlemmer af Rigsdagen, som ikke ere enige om, at det er et Gebet, hvor der i højeste Grad er Trang til Lovregler. Der er blevet gjort Forsøg derpaa for adskillige Aar siden, men man er paa dette Omraade ikke kommen videre, uagtet det daglige Liv i stort Omfang medfører Trang til Forandring. Det har ogsaa vist sig hidtil, baade i det kommunale Liv og ogsaa ved de mange Reissager, som ere komne til Domstolene, ogsaa til Højesteret, om disse interkommunale Skattepørgsmaal, at de Regler, som findes i Loven af 19de Februar 1861 og navnlig i Kommunalloven for Landet af 6te Juli 1867, næsten ikke ere til at finde ud af. Højesteret har gjort sig vistnok den største Umage for at finde et Princip eller en Modus, hvorved disse Bestemmelser kunne bringes til Harmoni, men det er fuldstændigt umuligt, og jeg tør paastaa, at enhver, som har haft med saadanne Spørgsmaal at gøre, har næsten været ved at studere sig gal paa, hvorledes disse Paragrafer skulle kunne forenes. Sagen er den, at man ikke ved at give en Lov om Indkomsskat eller om en Formue- og Lejlighedsstat for en enkelt Kommune kan opstille almindelige Regler. Naar man kommer til at give en lignende Lov for en anden Kommune, og saa tager en Bestemmelse, som er afvigende fra den, man f. Eks. har givet for Kjøbenhavn, kan der ikke komme Harmoni til Stede. Den interkommunale Bestatning maa behandles i en særlig Lov for sig, som famler det hele, den kan ikke behandles snart i en Paragraf fra den kjøbenhavnske Skattelov og snart fra Skatteloven for Landet og Kjøbstæderne. Derfor uidrer det mig i høj Grad at se denne gamle Bestemmelse i Skatteloven af 1861 gaa igjen i dette Lovforslags § 6, hvor der gøres med det samme et noget kluntet

Forsøg paa at komme ind paa den interkommunale Skattelov. — Jeg ser altsaa ikke, hvilken Nytte et Lovforslag som dette vil kunne gøre, ikke i mindste Maade. Derimod ser jeg, at der er i høj Grad Trang til Lovbestemmelser, navnlig med Hensyn til den kjøbenhavnske Bestatning, og det eneste Haab, hvormed jeg vil stemme for, at dette Lovforslag overgaar til 2den Behandling, er, at der muligvis ved senere Forhandling mellem Udvalget og Ministeren kan opnaas en Udsigt for den højtærede Indenrigsminister til at komme ind paa det Arbejde, som adskillige af hans Forgængere ere strandede paa, nemlig at faa virkelig fornuftige kommunale Bestatningsbestemmelser.

Schlegel: Overfor de to ærede Tolere, som talte sidst, og som sagde, at de ikke kunde forstaa, hvorfor dette Lovforslag nu var fremkommet, maa jeg tilstaa, at det er gaaet mig paa samme Maade overfor dem, idet jeg ikke kan forstaa deres Indsigelse i den Retning. Sagen er simpel og klar. Der er nemlig i Loven af 1887 en Revisionsbestemmelse, som forekommer mig lige saa unødvendig som mange andre Revisionsbestemmelser, som vi nu en Gang lide af i Rigsdagen. Det har nødt den ærede Minister til at komme med et Forslag gaaende i den Retning, her er omtalt. En æret Taler (Det. Hansen) sagde, at Meningen med Revisionsbestemmelsen var, at der skulde komme noget helt nyt frem. Det maa være hans Mening, jeg veed ikke, hvilken Begrundelse den har; men jeg har aldrig opfattet det saaledes — og jeg har dog været til Stede ved adskillige lignende Forhandlinger — at der altid skulde komme noget nyt frem i en Revision; Flertallet kunde dog maasse mene, at det ikke var nødvendigt. Naar man finder, at den givne Lov har virket ganske tilfredsstillende i den korte Tid, den har bestaaet, saa er der ingen Mening i at gaa til en Forandring. Det synes mig, at den ærede Minister, der forlægger dette Lovforslag, enten kunde have begrænset dette Spørgsmaal saaledes, at han blot forelagde et Lovforslag paa 1—2 Linier, hvori der stod, at Loven af 1887 forlænges indtil videre, eller ogsaa kunde han skrive en ny Lov, som sammenarbejdede de forskellige Lovbestemmelser for Kjøbenhavn, Der er